

autor Jiří Němeček

Lovosice 2007

Úvod

Potomci náboženského exilu se sdružují v občanském sdružení Exulant. Také Volyňští Češi mají svoji organizaci nazvanou „Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel“ (dále jen SČVP). Jedním z cílů SČVP je zachycení historie Volyňských Čechů, a to od počátku stěhování na Volyň až do jejich návratu do nové vlasti. Podle sdělení sdružení SČVP už vyšel třetí díl o historii Volyňských Čechů. Obsahem třetího dílu „Protestanté na Volyni, evangelíci a baptisté“ jsou stručné dějiny náboženských poměrů, které jsou zde popsány velmi stroze. Pochopitelně neobsahuje život obcí a jednotlivých protestantských rodin ve volyňské oblasti, ani jejich rozptýlení v ČSR po reemigraci.

Většina reemigrantů si založila nové sbory baptistů například v Liberci, Litoměřicích, Lovosicích, Teplé a Žatci. Tato tematika ještě nebyla souhrnně zpracována. Proto předseda SČVP prof. MUDr. V. Dufek požádal bratra Oldřicha Rejchrtu, aby zachytil co nejvěrnější obraz historie života protestantských sborů. Bratr O. Rejchrt se obrátil na některé členy BJB v Lovosicích, aby mu poskytl podklady o životě protestantů na Volyni a po reemigraci do ČSR o životě sborů, do kterých se přihlásili.

Za Lovosický sbor BJB bylo zpracováno a konzultováno dostupné svědectví některých členů sboru a odesláno bratru Rejchrtovi. Z důvodu nemoci bratra se toto vydání zastavilo. Po zpracování dodaných podkladů a konzultací s některými členy SČVP bratr Rejchrt s politováním oznámil, že zhruba dvě třetiny dodaných materiálů nemůže být publikováno z důvodu nadměrného rozsahu díla (jedná se o materiály nejen z našeho sboru v Lovosicích, ale i z celé republiky). Proto br. Rejchrt vybídl br. Němečka aby sepsal a vydal INFORMACI - SVĚDECTVÍ, tj. podrobnější zprávu o životě v Mirotíně a po přestěhování do ČSR v Lovosicích. Proto jsem se pokusil s pomocí některých členů i nečlenů sboru napsat tuto informaci (svědectví). Zamýšlená kniha od br. Rejchrtu vyjde zvlášť. Některé pasáže jsem s dovolením br. O. Rejchrtu zde v úvodu použil.

1. Historická mapa českého osídlení na volyni z roku 1995
2. Mapa českého osídlení (1868-1947) Západní Volyně, oblast Rovno/Rivne/ Ing. J.Vlk
3. Přehled ERBU od Ruské říše 1868 až do reemigrace roku 1947

Přehled režimů vlád na Volyni v době osídlení českou menšinou (od roku 1868 do roku 1947)

1. Ruská říše, od emigrace do 3/1917
2. Prozatímní vláda, od 3/1917 do 11/1917
3. Ukrajinská lidová republika (Centrální rada), od 11/1917 do 4/1918
4. Ukrajinský stát (hejtmanát pod německou okupací), od 4/1918 do 12/1918
5. Ukrajinská lidová republika (Direktorium), od 12/1918 do 5/1919
6. Ukrajinská sovětská socialistická republika, od 4/1919 do 8/1919, ve východní Volyni až do 4/1920
7. Polská republika (západní Volyň), od 5/1919 do 6/1920, od 4/1920 celá Volyň
8. Ukrajinská sovětská socialistická republika (celá Volyň), od 6/1920 do 8/1920
9. Polská republika (západní Volyň) od 9/1920 do 9/1939
10. Ukrajinská sovětská socialistická republika (východní Volyň), od 8/1920 do 7/1941
11. Ukrajinská sovětská socialistická republika (celá Volyň), 9/1939 do 7/1941

12. Říšský komisariát Ukrajina (německá nacistická okupace), od 7/1941 do 2/1944

13. Ukrajinská sovětská socialistická republika, od 2/1944 do reemigrace (5/1947)

Svědectví o založení a práci Bratrské jednoty baptistů v Mirotíně na Volyni, a pokračování v ČSR v Lovosicích

Roku 1902 šlechtic Kolinkov, v blízkosti ukrajinské vesnice Hlupanin, prodával svůj velkostatek o rozloze asi osmi set hektarů. Baptisté z Michalovky, která byla založena přibližně v roce 1878, se tam scházeli už v roce 1885. Přistěhovali se ze Zelova, Kučova a z jiných vesniček z Polska. O prodeji pozemků v Hlupanině se dozvěděli také Češi z Bohemky na Chersonsku (oděská oblast), z východní Volyně, z Michalovky a jiných míst na Ukrajině. Nabízené pozemky koupili a založili novou obec. Musela se jmenovat Český Hlupanin, později se přejmenovala na obec Mirotín. V dnešní době, jak je zaznamenáno v ukrajinské mapě, Hlupanin a okolní osady jsou pod názvem Mirotín. Hlavními vyjednávači koupě byli: Josef Zajíček, Josef Nesvarba, Václav Valášek a Jan Němeček. Po uzavření kupní smlouvy se do nového místa stěhovalo 40 rodin. Rok 1902 lze považovat za rok vznik nové české obce Český Hlupanin a v roce 1903 byl založen druhý český sbor baptistů na Volyni.

Začátky života českých rodin nebyly snadné, mnoho rodin si muselo půjčit peníze v bance na zakoupení půdy, výstavbu budov a pořízení živého a mrtvého inventáře. Museli maximálně šetřit, ale všichni byli šťastní, že mohou pracovat na svém a bydlet pod vlastní střechou (někteří i v provizorním). Těšilo je žít mezi spoluobčany vyznávajícími stejné duchovní a mravní hodnoty i horlivost k službě Bohu. Byla dodržována úzkostlivá čistota života ve sboru i jedinců a vládla zde přísná sborová kázeň. Při zakládání obce se občané dohodli, že v obci nesmí nikdo otevřít hospodu, kde by se prodával alkohol, a to se jim také podařilo. Až do odjezdu v r. 1947 to byl ojedinělý případ na Ukrajině.

Mirotínští byli kazatelskou stanicí. V roce 1905 byly vykonány potřebné kroky k osamostatnění v rámci Celoruského svazu baptistů. Osamostatnění získali také pro kazatele sboru, tj. právo vykonávat matriční evidenci, sňatky (úřední pravomoc). V roce 1903 si v nové české obci koupil pozemek a zařídil hospodářství Jan Pospíšil ze Zelova, bývalý baptistický kazatel z Michalovky. Bratři starší sboru ho vybrali za prvního kazatele. V té době tam byl i bratr kazatel Pavel Sláma, slovem Božím sloužili oba bratři. Vybraný kazatel Jan Pospíšil sloužil ve sboru v Mirotíně od roku 1903 až do roku 1905. V roce 1905, kdy mělo dojít k osamostatnění sboru se všemi právy a povinnostmi, se bratr Jan Pospíšil vzdal kandidatury kvůli nějakému nedorozumění s rodinou Slámovou.

Bratr Pospíšil následující rok vše prodal a odstěhoval se na Michalovku, a když se založila obec Novostavce, tak se tam přestěhoval a stal se kazatelem českého baptistického sboru. Bratr Pospíšil měl z prvního manželství osm dětí, z nichž tři zemřely, a z druhého manželství čtyři děti (manželky byly sestry). Jeden ze synů, Josef, byl v roce 1922 ordinován za kazatele několika ukrajinských sborů. V roce 1925 se odstěhoval do Československé republiky do Víkřovic. Po druhé světové válce byl založen emigranty z Polska a volyně sbor BJB v Teplé, kde se stal jejich kazatelem a byl jím až do důchodu. Prvním sloužícím kazatelem byl od roku 1905 v Mirotíně bratr Pavel Sláma. Ordinace Pavla Slámy byla dne 5. 7. 1908 a v kazatelské službě setrval do roku 1933.

V roce 1911 se české osídlení Volyně rozrostlo o novou obec Český Háj, kde 12 baptistických rodin koupilo od šlechtice Piontovského pozemky sousedící s katastrem Mirotína. Tato obec spadala pod okres Ostroh. Obě obce tvořily jeden mirotínský sbor, který setrval až do reemigrace. Mirotín byl centrem baptistů na Volyni až do roku 1947. Od samého začátku založení sboru se baptisté scházeli k pobožnostem ve staré budově po velkostatku. Tato budova sloužila jako obecní škola, k bohoslužbám, pro nedělní besídku, mládež, pěvecký sbor, pro decho-

vý i strunný hudební kroužek a jiné aktivity. Proto členové sboru rozhodli postavit novou modlitebnu, která by vyhovovala potřebám sboru. Nebylo to lehké, protože sami neměli řádné bydlení pro sebe ani pro dobytek. Peněz nebylo nazbyt, protože se splácely půjčky.

Proto se muselo velmi šetrně hospodařit. Přes všechny nedostatky se sbor rozhodl postavit novou modlitebnu, a tak se i stalo. Rok 1911 byl přípravou veškerého stavebního materiálu, cihly si museli vyrobit sami a kámen se musel dovézt z ukrajinské obce Dermáň.

V okolí Mirotína se nenacházel žádný kamenolom. Když se oralo na polích, velmi zřídka se narazilo na kámen, a každý vyoraný kámen se z pole odnesl. Na přípravě a stavbě modlitebny (kostela) se podíleli všichni občané Mirotína, ať to byli bratři z reformované evangelické církve, nebo pravoslavní (katolické rodiny se do Mirotína začaly stěhovat až v roce 1942). Tak to bylo i u ostatních stavebních akcí. Do konce roku 1911 se podařilo stavbu dát pod střechu. V roce 1912 na podzim byl kostel slavnostně otevřen.

Uspořádá vnitřku kostela vypadalo takto: v přední části bylo pódium, uprostřed pódia, u samé stěny přední části, byla zhotovena ze dřeva vyvýšená kazatelna (asi 2,5 m vysoká), pod kazatelnou byl úložný prostor pro úklidové potřeby, zpěvníky, ozdoby na stromek a jiné potřeby. Vyvýšená kazatelna byla pro čtyři až pět sloužících. Nad kazatelnou byl biblický verš, který byl napsán v češtině, polštině a ruštině. Kazatelna se používala jen při slavnostech, při návštěvách z jiných sborů nebo ze zahraničí.

Druhá kazatelna byla umístěna uprostřed na vyvýšeném pódium. Celé pódium bylo uspořádáno tak, že v jeho levé části (z pohledu posluchače) byly lavice pro zpěváky, kde v předních lavicích seděly sestry (soprány a alty), hned za nimi bratři (tenory a basy).

Když zpěváci přicházeli do shromáždění, sedli si hned na svá místa, a při službě zpěvem povstali. Druhá strana pódia se využívala pro dechová orchestr, strunný orchestr, pro mládež a besídku, při slavnostech nebo při návštěvě zpěváků a hudebníků z jiných sborů. Své místo na pódium mělo také harmonium. Takto upravené pódium sloužilo k rychlé a bezhlučné službě jednotlivých složek sboru nebo návštěv. Za takto upravené pódium by se nemuseli stydět ani dnešní architekti, přesto, že to navrhovali nestudovaní zemědělci. K vytápění sálu byla instalována dvoje kamna na dříví a torf (rašelina). Kamna byla umístěna ve středu sálu (na široké chodbě). Po skončení topného období byla kamna demontována a uskladněna. Při pokládce podlahy byla v levé části pódia, tam kde sedávali zpěváci, zazděna Bible Kralická. Nad vstupní místností byla galerie (kruchta).

Škola byla upravená z bývalé administrativní budovy po šlechtici Kolinkovi. Řemeslné a pomocné práce si bratři dělali sami, zvláště se na nich podílel bratr Josef Zajíček (mlynář) se svými radami a schopnostmi. O učitele se starali jen ti, kteří posílali své děti do školy. Podle týdenního rozpisu zabezpečovali učitelé stravu a otop. V začátcích děti učili ti schopnější, kteří se přistěhovali do Mirotína a měli určité vzdělání v Polsku (Zelov). Později přijížděli učitelé z Čech. Opravu a údržbu školy si obyvatelé prováděli sami, tak i stavbu požární zbrojnice i oplocení hřbitova. Hřbitov byl zřízen za kostelem, asi 200 m směrem k lesu. Náklady na veškeré stavby a účelová zařízení pro obec hradili všichni občané podle velikosti majetku, ať byli jakéhokoliv vyznání. To platilo až do roku 1947.

Od roku 1905 začal kazatel s bratřími misijně pracovat. Jezdili a evangelizovali v sousedních i vzdálených vesnicích, jak českých, tak i ukrajinských. Také přijížděli do Mirotína misionáři z Polska, Německa, USA i Čech. První neděli v září 1912 byl slavnostně otevřen kostel k bohoslužbám. Bohoslužby se konaly pravidelně v neděli dopoledne a odpoledne. Svůj čas měly i ostatní složky sboru – besídka, mládež, hudba dechová i strunná, spolek mladíků. Modlitebna se používala i během týdne pro různé potřeby sboru, jako nacvičování pěveckého sboru, hudební kroužky, mládež a besídku. Sál kostela byl vybaven lavicemi asi pro 250 až 300 lidí. Každý, kdo přicházel do shromáždění, dřív než si sedl, v kleče se pomodlil. Tak to také bylo i při společných modlitbách. O otevření mirotínského kostela Bratrské jednoty baptistů se dozvěděly některé sbory baptistů v jiných zemích – v západní části Ukrajiny, v Polsku, v Če-

chách, v Německu, v Anglii a v USA. Byly konány různé sjezdy a kurzy kazatelů. První kurz kazatelů se konal krátce po otevření kostela v roce 1912. Za pražský sbor Vinohrady byl přítomen br. kazatel Josef (Józa) Novotný, za lodžský sbor (Polsko) br. kazatel Střelec, za kyjevský sbor (Ukrajina) br. kazatel Pravověrov, za mirotínský sbor br. kazatel Pavel Sláma a další kazatelé: br. Getse, br. Jakštejn a Kovalčuk.

Občané Mirotína podléhali všem zákonům podle toho, kdo vládl v současné době. Vojenská základní služba byla povinná pro všechny, a proto také byli povoláváni do první i druhé světové války. V letech 1917–1920 Ukrajinu spravovala Ruská říše. Ukrajina usilovala o samostatnost, ale nepodařilo se jí to. Za tu dobu se tu vystříдалo několik vlád, ale žádná z nich nebyla schopna zemi vládnout. V roce 1920, za pomoci Organizace Spojených Národů (OSN) a sousedních zemí Ruska a Polska, byla Ukrajina rozdělena na Východní a Západní. Východní část patřila pod správu Ruska a západní část pod správu Polska. Mirotín se nacházel v západní části Ukrajiny. Západní volyň (Volyňská gubernie) byla pod vládou Polska. Od roku 1920 do roku 1939 se měli Mirotínští poměrně dobře, jak poctivě pracovali, tak žili.

Po první světové válce byl Mirotín často navštěvován misionáři ze zahraničí. Z Čech přijel do sboru br. Dr. Jindřich Procházka. V roce 1924 podnikl evangelizační cestu po Západní volyňi Vladimír Mičan, kazatel Českobratrské evangelické církve z Brna, který byl také tajemníkem Biblické jednoty. Ve svém spisu popisuje, jak se dostával z Ivačkova (železniční stanice) do Mirotína. Bratra Mičana nikdo neznal, vše se vyřizovalo pouze písemně. Bylo dohodnuté poznávací znamení, že v ruce bude držet Bibli. Jak to měl udělat, když měl v každé ruce zavazadlo? Dal Bibli pod paži a čekal, ale na nádraží nikdo nepřijel, protože jeho telegram bratru kazateli Slámovi vůbec nedošel. Tak se vydal pěšky do Mirotína. Vzpomíná: „*Cestou mě dojel vůz Valáškových a oni mne pozvali, abych přisedl. Tak jsem se dopravil až na dvůr bratra kazatele Slámy. Bylo to ve středu, kolem dvacáté hodiny*“. Protože bratr kazatel Sláma nebyl informován o příjezdu br. Mičana, nebylo ohlášeno, že bude shromáždění. Přesto br. kazatel Sláma zorganizoval shromáždění na příští den na půl osmé. I když nepočítali s velkou účastí, přesto byla velká, dopomohl k tomu také déšť. Příběh je popsán v evangelizační cestě br. Mičana (Česká emigrace v Polsku a na Volyňi).

Po první světové válce se v mirotínském sboru konaly různé akce: kurzy kazatelů, konference, návštěvy kolportérů s duchovní literaturou a Biblemi. Přijížděli misionáři ze zahraničí, jednou z nich byla misionářka sestra Hudáčková z USA, která sloužila svědectvím a písněmi. V Mirotíně byl založen hasičský sbor a postavena hasičská zbrojnice (požárna), kterou projektoval V. Kašpar, učitel z Hlinska. Byly také založeny spolky: Matice školská, Bláník a Kooperativa. Přes Matici školskou jsme dostávali české knihy, časopisy, kalendáře, technické knihy a příležitostně i jiné publikace. Také pořádala zájezdy na Sokolský slet. Byl také učiněn nábor mladých lidí do Čech, aby se vyučili některým řemeslům, jako truhlář, krejčí, zámečnick, kovář a švec. Jeden mladík vystudoval i medicínu.

Vyučení řemeslníci po návratu z Čech pracovali doma a zároveň učili další generaci. Od roku 1924 se začaly některé rodiny stěhovat do zahraničí – na Slovensko (Žitný ostrov), na Moravu (Vikýřovice), do Čech (Sulejovice), do Kanady (Minitonas) a do Argentiny. V okresním městě Zdobunov bylo prodejní středisko se zemědělskými, mlynářskými a pivovarskými stroji, které byly dováženy z Čech. Pro zemědělství byly dodávány různé stroje od těchto firem: Bratři Galusové z Poštorné u Břeclavi dodávali žací a sklízecí stroje pro zemědělství, mlátičky na obilí a žentoury (koňský pohon na mlátičky), Pracner z Roudnice nad Labem dodával secí stroje, Slavie Praha zase stabilní motory a Škoda Libela Plzeň odstředivky na mléko.

V roce 1939 bolševické Rusko a hitlerovské Německo napadlo Polskou republiku a společně se o ni rozdělily. Při okupování Volyň a obce Mirotína, tomu, kdo si neschoval živobytí, všechno vyrabovali. Od té doby nastal krutý čas pro mirotínské zemědělce i pro Volyň okupovanou bolševiky. Mirotínští zemědělci byli rozděleni do několika skupin podle jejich hospodářství na: 1. bidňaky (do 5 ha), 2. seredňaky (do 10 ha), 3. zažitočnie (do 20 ha) a kulaky

(nad 20 ha), ale kulakem byl každý, kdo vlastnil víc než 10 ha. Nastala násilná kolektivizace a zakládání kolchozů. Po nastolení bolševického režimu na území Volyně došlo k výrazným politickým změnám (první Sověti). Po násilném založení kolchozu v Mirotíně byl uskutečněn soupis první vlny nežádoucích zemědělců (kulaků) a jejich vysídlení na Sibiř jako nepřátelé lidstva.

Hitlerovské Německo nebylo spokojeno s poloviční okupací Polska, proto v roce 1941 zaútočilo na Sovětský svaz. V tomto roce byl okupován také Mirotín. To se stalo vysvobozením pro ty, kteří byli na seznamu a určeni na Sibiř – nejen z Mirotína, ale i z ostatních českých vesnic. Po okupaci celé Ukrajiny se našel nějaký Stepan Bandera, který se dohodl s Hitlerem a slíbil mu samostatnou Ukrajinu, když mu pomůže v boji proti Sovětskému svazu. Tak Bandera založil Ukrajinskou milici, která byla pomocníkem gestapa, zvláště při vraždění Židů. Po určitém čase se Banderovi zdálo, že Hitler slib dlouho neplní.

Proto utekly všechny jednotky Ukrajinské milice (i se zbraněmi a uniformami) převážně do lesů a ukrajinských obcí k partizánskému boji. Nazývali se Ukrajinská povstavecká armáda (UPA). Od té doby se Banderovci chovali velmi zle ke všem lidem a národnostem kteří s nimi nesouhlasili nebo proti nim něco řekli. Příležitostně je zavraždili pověšením, zapíchnutím dýkou nebo jiným nelidským způsobem. Oběť pak hodili do močálu (rašeliniště), do studny, nebo ji zahrabávali na poli do vyvezeného hnoje. Zabíjeli své spoluobčany, sousedy, kteří se k nim nechtěli dát, nebo něco řekli proti nim. Nejvíce to odnesli občané polské národnosti – obce a osady, které byly založeny po první světové válce. Byli to ti, kteří bojovali za svobodné Polsko. Polská vláda zasloužilým vojákům přidělila pozemky z polských velkostatků a zároveň jim pomáhala při výstavbě zemědělských usedlostí. To Ukrajinci nelibě nesli, počítali to za násilné obsazování Ukrajiny jinou národností. V době druhé světové války byly vypáleny osady a vesnice a všichni obyvatelé včetně dětí zabiti. Polská národnost měla být z Ukrajiny vyhnána. Ten, kdo by nechtěl odejít, měl být zabit. Banderovci dali Polákům hanebnou přezdívku (Lachy). Tak se Banderovci mstili Polákům za to, že po první světové válce vládli západní Ukrajině a dodržovali zákon. Banderovci vraždili také německé vojáky kteří přijížděli na vesnice pro obilí, vepřový a hovězí dobytek pro zásobování vojáků na frontě. Ani mirotínští občané nebyli ušetřeni banderovského násilí (banderovská mentalita byla mstivá).

Při okupaci západní Ukrajiny Německem byli vysíláni práce schopní lidé do Německa na práci, převážně do vojenského průmyslu. Strach z vysídlení na Sibiř od tak zvaných prvních Sovětů vystřídalo jiné násilí – nucené práce v říši. Také z Mirotína byli odváženi lidé do Zdolbunova na vlakové nádraží a měli být odvezeni do Německa na práci. Cestou na nádraží byli přepadeni Banderovci a při střelbě byli zabiti Ludvík Sláma a jeho syn Karel. Při řádění Banderovců v Rovenské oblasti, při okupaci Německem, byla použita letadla k bombardování některých ukrajinských vesnic kde mělo být banderovské vedení. To se stalo i se sousední ukrajinskou vesnicí Hlupanin. Po osvobození Mirotína a Českého Hájce Sovětskou armádou byli mobilizováni všichni schopní muži od osmnácti do padesáti let, dobrovolně se mohly přihlásit i ženy v oblastním městě Rovně, kde byla odvodní komise. Z Mirotína bylo předvoláno 62 mužů a 1 žena. Odvedeno bylo 41 mužů a 1 žena, ostatní nebyli uznáni k vojenské povinnosti na frontě. Odvedení po krátkém výcviku byli přesunuti na frontu. Ti, kteří nebyli odvedeni, zůstali doma z těchto důvodů: zdravotní, potřeby pro chod obce, tj. zámečník, kovář, učitel, kazatel sboru a vedení obce. Z Českého Hájce bylo na komisi ze 14 mužů odvedeno 11. V Mirotíně a Českém Hájci nastala těžká doba pro manželky odvedených mužů, musely se postarat o veškeré zemědělské práce na poli i ve chlévě, musely se starat o děti a vést rodinu. Povinnosti vůči státu se musely plnit, jako odvážet obilí do okresního skladu a vepřový i hovězí dobytek na jatka.

Jednou mě otec poslal jako doprovod s obilím – bylo to nákladní auto, které sváželo obilí do skladu, abych dovezl doklady (potvrzení) o odevzdání obilí. Za toto obilí zemědělec dostal

zapláceno 20 – 25 rublů za 100 kg, přestože na trhu byla cena desetkrát větší. Takto „pomáhal“ stát zemědělcům. Muselo se odevzdávat mléko a vajíčka do státního vyživovacího fondu. Stále se žilo ve strachu z nebezpečí, které hrozilo od Banderovců. Přicházeli v noci a vykrádali vše co se jim hodilo, a ten kdo by se jim postavil na odpor byl zavražděn. V době okupace Německem vedení obce Mirotína a Českého Háje požádalo okresní policii o legální držení zbraní na ochranu obce (proti Banderovcům). Těto žádosti bylo vyhověno a tak v obcích byla zřízena domobrana. Schopní muži kteří uměli zacházet se zbraní, byli zařazeni na seznam nočních hlídek obce.

Tyto hlídky trvaly až do roku 1947. Do obrany obce se zapojily i některé ženy. Při postupném osvobození západní Volyně Sovětskou armádou se otevřela pro obyvatele oblastí postižených hladem a nedostatkem potravin možnost, aby si vyžebřali nejpotřebnější jídlo. Důsledek hladu byl v tom, že se nikdo o výživu národa nestaral. Komunistické zřízení zapříčinilo, že centrálně uskladněné obilí a dobytek byly lehkou kořistí okupačních vojsk. Protože neměli ani čím zaset pole, rostla na nich jen tráva a v některých oblastech nastala nouze a hlad. Do západní části Volyně přijížděly převážně vdovy mužů kteří padli na frontě. Také i někteří muži – invalidé z války přijížděli prosit o krajíc chleba a hrst mouky. Tito nešťastní lidé obcházeli dům od domu, až našebřali plný pytel a tašku, prostě tolik, kolik mohli unést. Pak to rychle odváželi domů svým rodinám, aby nezemřeli hladem.

Tito žebrající lidé byli z těchto oblastí: Orlovská, Kalužesk a Branská. Nejvíce jich bylo z Branska, proto se všem přezdívalo „Branský“. Byly případy, kdy přišla maminka, která měla v šátku miminko, na zádech měla pytel a v ruce tašku. Když našebřala plná zavazadla tak to odvážela domů, kde na ni čekalo ještě několik hladovějících. Nikdy neměla jistotu, že je zastihne doma ještě naživu. Tito žebraři v letním období přespávali ve stodolách, ve stozích, ve chlévech nebo kolnách. V zimě to bylo horší, přicházeli navečer ke starostovi, aby je ubytoval. Ten vzal vždy celou skupinu a šel s nimi po vesnici dům od domu a žádal obyvatele o ubytování. Někdy se starostovi nepodařilo najít nocleh pro všechny, tak je přivedl zpět domů. Přinesl ze stodoly slámu na povřísla, rozestlal ji v kuchyni na podlahu a všichni byli v teple a mohli přespat. Toto se stalo asi dvakrát až třikrát za zimní období. Těžká situace přetrvávala až do roku 1947, než jsme se přestěhovali do Čech. V posledním roce před odjezdem se nával žebrařů zmenšil. Při příjezdu do Čech jsme byli velmi šťastni, že se můžeme v klidu vyspat, že nás v noci již nepřepadnou Banderovci. Ale dlouho jsme se neradovali protože v únoru 1948 došlo ke komunistickému puči a bylo po demokracii (dostavil se za námi duch PEPY STALINA). Nastala doba socialistických „vymožeností“.

Od založení sboru v Mirotíně v roce 1903 až do emigrace roku 1947 sloužili ve sboru tito kazatelé:

Pavel Sláma	od roku 1905 - 1933	nar. 12. 8. 1865
Adolf Josef Tomeš	od roku 1933 - 1936	nar. 20. 9. 1906
Teodor Sitař	od roku 1936 - 1940	nar. 1910
Vladislav Mareš	od roku 1940 - 1947	nar. 17. 5. 1908

Po skončení druhé světové války byli vojáci Svobodovy armády demobilizováni. Protože byli převážně ze zemědělství, byly jim nabídnuty některé okresy, aby si vybrali zemědělské usedlosti po odsunutých německých rodinách (které měly být přestěhovány do Německa dle úmluv). Nyní nastal čas k tomu, aby rodinám vojáků i ostatní Češi z Volyňské gubernie, kteří se chtěli přestěhovat do Čech, to mohli uskutečnit. Také z Mirotína se měli přestěhovat, ale nestalo se to ihned po válce, ale trvalo to až do roku 1947. Před přestěhováním do Čech se Mirotín skládal z těchto denominací: baptisté 74 %, evangelíci 9 %, pravoslavní 10 % a katolíci 7 %. Katolické rodiny se stěhovaly do Mirotína až v době války. Reemigranti z Polska ze

Zelova se přistěhovali na podzim v roce 1945 do Litoměřic. Mezi nimi byl také bratr kazatel Ludvík Bureš. Bratr Ludvík Bureš se chopil práce a založil s bratřími, kteří se s ním přistěhovali, sbor v Litoměřicích. Pomohli jim bratři z Ústředí: bratr Jan Řičář a tajemník Cyril Burget. Ke slovu Božímu se scházeli také v Čížkovicích, v Sulejovicích a ve Velemíně.

Na začátku roku 1947 se rodiny z Mirotína a Českého Hájce přistěhovaly do vlasti a usadily se v těchto okresech: Liberec, Litoměřice, Chomutov, Teplice, Sokolov, Šumperk, Jičín a Žatec. Z Mirotína a Českého Hájce se přestěhovalo 74 rodin, celkem 107 baptistů. Tyto rodiny se převážně usadily v okrese Litoměřice, dvě rodiny v okrese Liberec, dvě rodiny v okrese Chomutov, tři rodiny v okrese Šumperk a jedna rodina v Žatci. Před odjezdem z Mirotína bylo na jedné schůzi projednáno, že bratr kazatel Vladislav Mareš bude po příjezdu do Čech dále kazatelem bývalého mirotínského sboru. Přesídlení Volyňských Čechů se zpozdilo o dva roky a situace se změnila tam, kde bylo počítáno s bratrem Marešem. Byl už zde kazatelem bratr Ludvík Bureš, který se přistěhoval z Polska už na podzim 1945 a založil sbor v Litoměřicích, kam patřili demobilizovaní vojáci z mirotínského sboru. Po přistěhování rodin z Mirotína na Lovosicko nastala pro bratra Mareše jiná situace. Když se o tom dozvěděli bratři z Ústředí, přišli s radou a návrhem, aby byl založen baptistický sbor v Žatci a bratr Mareš aby byl jeho kazatelem. Po usídlení v Teplicích se bratr Mareš, za pomoci bratří přistěhovaných z Polska a Volyně, dal do duchovní práce. Za pomoci bratří z Ústředí byl založen sbor Baptistické jednoty bratrské (BJB) v Žatci. V žateckém sboru byly jen tři rodiny z Mirotína, převážně je tvořily rodiny ze zdolbunovského sboru a z Polska. Počátkem roku 1947 se začaly stěhovat za bývalými vojáky Československého armádního sboru Ludvíka Svobody jejich rodiny a další Češi z Volyně, kteří se rozhodli pro návrat do Československa. Stěhovali se převážně na Lovosicko. V roce 1947 byl založen sbor Lovosice se stanicemi: Litoměřice, Děčín a později Svádov. Kazatelem sboru byl bratr Ludvík Bureš.

Shromáždění se konala takto: v Lovosicích v neděli odpoledne ve 14 hodin, před shromážděním bylo vyučování dětí v besídce, mládež se scházela v neděli střídavě v hudební nebo chemické škole.

Sbor potřeboval pro besídku a mládež vlastní shromažďovací prostory. Proto bratři z vedení sboru zakoupili v roce 1950 dům v ulici U Tržiště č. 5. V tomto domě byl byt pro kazatele a prostor pro potřeby sboru. Po odstěhování nájemníka se dům upravil pro všeskeré potřeby sboru, jako je sejití mládeže a besídky. Biblickomotlitební hodina se konala v úterý večer v kostele a po ní bylo cvičení pěveckého sboru. Úterní shromáždění se konala jen do roku 1964, po příchodu bratra kazatele M. Šolce se biblické hodiny přesunuly na čtvrtek.

Shromáždění v Litoměřicích bylo v neděli odpoledne a v pátek večer biblická hodina. V Děčíně bylo shromáždění v neděli dopoledne a ve středu večer, ve Svádově se konala shromáždění příležitostně. Sbor v této době početně rostl. Lovosice se staly jakýmsi středem, kde byli usídlení hlavně reemigranti z Mirotína a Českého Hájce. Bylo rozhodnuto konat zde pravidelná shromáždění. Ale kde? Po dohodě se sbory Českobratrské církve evangelické a církve Československé husitské, které užívaly v Lovosicích v Teplické ulici kostel, který původně patřil německé Lutherské církvi, dohodly, aby se shromáždění konala zde. Baptistická shromáždění se od 10. 4. 1947 až do roku 1976 konala pravidelně každou neděli v odpoledních hodinách, ale i v týdnu. Je politováníhodné, že si bratři, zvláště demobilizovaní vojáci, nevzali příklad ze svých předků, za jakých okolností a jakým způsobem byl postaven kostel v Mirotíně). Bývalí vojáci měli po válce jedinečnou možnost získat kostel koupí nebo stavbou motlitebny, ale nestalo se tak. Společné užívání kostela trvalo do roku 1976, kdy všeskeré opravy, údržby a brigádnické práce prováděli bratři a sestry ze sboru BJB a to vždy na své náklady. Požehnaná obecenství prožíval sbor při křestních shromážděních. První křest se konal 9. 2. 1947 v Praze, kde bratr předseda BJB pokřtil sedm členů lovosického sboru. Druhý křest se konal

téhož roku v Lovosicích 21. 9., tehdy bratr kazatel Ludvík Bureš pokřtil na vyznání víry v Labi 27 bratří a sester. I v následujících letech vyznávali noví bratři a sestry lovosického sboru svou víru v Pána Ježíše Krista ponořením v Labi - 8. 8. 1948, 21. 9. 1949, 29. 7. 1951. V roce 1951 to byl poslední křest v Labi, bylo pokřtěno 11 bratří a sester. Byly to vždy události vedoucí sbor k vděčnosti Pánu Bohu, ale také ke zvěstování dobré zprávy o spasení v Pánu Ježíši Kristu mnohým přítomným, kteří se při těchto příležitostech scházeli na břehu Labe. Zákaz křtu v Labi v přírodě byl vydán krajským církevním tajemníkem. Po zakoupení domu v ulici U Tržiště se sbor ihned aktivně zapojil do celostátních akcí BJB. Už předtím, v květnu 1951 se konal v Lovosicích biblický kurz a župní konference. Počátkem roku 1951 se konal kurz pro dirigenty a pěvecké sbory, kterého se zúčastnilo mnoho kazatelů a bratří a sester z celé republiky. Slovem Božím sloužili v této době ve sboru mimo bratra kazatele Bureše i laičtí pracovníci bratr Josef Sazeček a další. Než byl zrušen baptistický seminář v Praze, přijížděli do sboru všichni seminaristé a sloužili slovem Božím a nejvíce písněmi. Nejčastěji dojížděli do sboru bratři Jiří Legierski, Pavel Čáni, Daniel Průša a Stanislav Švec. Účastnili se také brigád v zemědělství, a to se jim vyplatilo - někteří si našli v lovosickém sboru životní partnerky. Bratr Legierski pracoval v mládeži a bratr Čáni se v roce 1968 stal kazatelem sboru. V srpnu 1952 byl bratr L. Bureš zatčen a odsouzen na tři roky vězení, byl to politický proces v celé naší BJB v Československu. Po zatčení bratra kazatele sloužil slovem Božím laický pracovník Josef Sazeček a z Prahy dojížděli předseda naší jednoty bratr Václav Tomeš a tajemník bratr Stanislav Švec. V té době byl duchovní útlum v celé naší jednotě a toho nebyl ušetřen ani sbor Lovosice. Lovosický sbor byl do podzimu 1955 bez kazatele, v září 1955 byl zvolen za kazatele bratr Rudolf Petr, který byl do té doby kazatelem ve sboru Brno Husovice. Bratr kazatel Petr nám sloužil slovem Božím necelých devět roků. Byl pracovitý po fyzické i duchovní stránce - kostel dostal generální údržbu vnitřku i vnějšku včetně věže. Bratr byl také vášnivým turistou, za jeho působení ve sboru jsme téměř každý rok pořádali autobusové i vlakové zájezdy po významných místech a zámcích v Čechách. Také jsme - převážně s mládeží - navštěvovali Vysoké Tatry. Bratr kazatel Rudolf Petr sloužil slovem Božím v Lovosicích od podzimu 1955 do jara roku 1964. Na jaře 1964 byl zvolen kazatelem bratr Mgr. Miloš Šolc starší z Prahy, který byl kazatelem vinohradského sboru. Bratr Šolc byl obětavým pracovníkem pro Pána, jezdil po mnoha sborech a evangelizoval. V roce 1950 se na evangelizačním shromáždění v Lovosicích přihlásilo mnoho duší k následování Pána, byli to lidé z Lovosic, Litoměřic, Děčína a jiných měst. Bylo to v době, kdy kazatelem byl bratr Ludvík Bureš. V době kazatelské služby bratra Šolce v Lovosicích bylo několik křtů.

Protože křest v Labi byl tehdy zakázán, konaly se křty v kostele, tehdy v Teplické ulici. Bratr kazatel nechal v Praze zhotovit nádrž na vodu ze speciálního nepropustného materiálu (textilie a guma) o rozměrech 2,5 x 2,5 x 1,4 metru. Tato nádrž se vložila do konstrukce zhotovené z lešenářských trubek, napustila se vodou a tak mohla být použita jako křtitelnice. Tuto nádrž si půjčovali i některé sbory v Čechách a mohly uspořádat křest ve vlastním sboru. Během kazatelské služby bratra Šolce přijížděly do Lovosic často návštěvy ze zahraničí, sloužila i mládež z pražského sboru. Rodina bratra kazatele sloužila převážně zpěvem. Bratr kazatel Miloš Šolc starší sloužil slovem Božím v lovosickém sboru od jara 1964 do konce roku 1968. Na podzim roku 1968 dostal souhlas od krajského církevního tajemníka ke kazatelské službě bratr Pavel Čáni. Liberecký sbor tehdy neměl kazatele, proto oslovilo vedení jednoty bratra Šolce a bratra Čániho, jestli by někdo z nich nechtěl sloužit v libereckém sboru, ale nebylo to dohodnuto. Proto se rozhodlo na sborové schůzi za přítomnosti předsedy jednoty bratrské Václava Tomeše. Sbor se zdržoval rozhodování, proto povstal bratr Šolc a řekl: „Uděláme to biblicky, budeme o tom losovat“. Losem bylo určeno, že do Liberce půjde bratr Šolc. A tak bratr Čáni byl od roku 1969 kazatelem lovosického sboru. Z jeho působení se provedla první etapa opravy Červeného kostela v Litoměřicích, kde se vybudovala i křtitelnice a za dva roky se zde uskutečnil první křest. V roce 1969 sbor uspořádal autobusový zájezd do Vídně

na evangelizaci Billyho Grahama a po skončení evangelizace se jelo do Jugoslávie k moři. V roce 1970 sbor musel vystěhovat svůj dům U Tržiště, který byl určen k demolici a uvolněné místo bylo určeno pro panelovou výstavbu. Dům byl vykoupen za tehdejší cenu, která by nestačila ani na jednu třetinu staršího domu. Sboru byl přidělen jeden byt 1+2 v panelovém domě. Sbor byl postaven před problém - koupit vhodný dům pro shromáždění, besídku, mládež a potřeby sboru. Sbor byl vyzván k modlitbám za tuto potřebu. V roce 1971 nabídla sboru rodina Pospěchových svůj velký dvoupodlažní dům s jedenácti místnostmi a s nájemníky. Po delší úvaze sboru byl tento dům výhodně koupen za podmínek doživotního bydlení. Protože 25 roů nebyla na domě prováděna údržba ani oprava, pustil se sbor do práce. V první etapě se udělala nová střecha, postavila dvojgaráž, zatím jako skladiště pro stavební materiál a jiné potřeby pro opravu domu. Pán Bůh byl sboru velice milostiv - během oprav a stavby dvojgaráže se v domě uvolnily 3 místnosti, které se upravily pro besídku, mládež a čtvrtému shromáždění. Nedělní shromáždění se prozatím konala v kostele. Po roce 1970 musela stanice Litoměřice opustit místo „U dubu“, kde se shromažďovali k bohoslužbám. Na návrh zástupců stanice a sboru a se souhlasem úřadu města Litoměřice, abychom si opravili Červený kostel u parku v Pražské ulici, který byl v dezolátním stavu (sklad nábytku), se tato oprava v krátké době realizovala. V kostele bylo shromáždění dopoledne a večer bylo shromáždění, které vedla slovem i písněmi mládež z Lovosic za vedení bratra Františka Hruzy. Zpočátku mládež sloužila každou neděli, pak jednou za čtrnáct dní a nakonec si sloužili litoměřičtí sami. Za předsednictví mládeže bratra Vladislava Donáta se mládež početně rozrostla a požehnaně sloužila ve vlastním sboru i v jiných sborech a při konferencích. Po roce 1979, kdy se uvolnil celý dům od nájemníků, jsme si upravili v prvním poschodí (ve tvaru EL) k bohoslužbám a přestěhovali se z kostela do modlitebny (tehdy Zápotockého 371/84 v Lovosicích). Sbor se těšil, že má po 25-ti letech vlastní modlitebnu. Takto upravená shromažďovací místnost - modlitebna sloužila do roku 1993. Bratr kazatel Pavel Čáni sloužil slovem Božím v lovosickém sboru od roku 1969 do roku 1979. Během jeho služby se uskutečnily tři křty. V roce 1980 byl zvolen za kazatele bratr Vladimír Vacek, který přišel z tepelského sboru. Volba kazatelů v Československé republice od roku 1948 až do roku 1989 musela být vždy schválena krajským církevním tajemníkem, jinak byla neplatná. Ani lovosický sbor to neměl jednoduché. Po kolaudaci a povolení shromažďování na novém místě, poslal někdo ze sousedů z Labské ulice anonymní dopis, ve kterém si stěžoval okresnímu církevnímu tajemníkovi, že se tady schází nějaká sekta, že vyrušují a dělají hluk auty. Okresní církevní tajemník na to ohlásil návštěvu u bratra kazatele ohledně shromažďování ve sborovém domě. Tento případ byl oznámen našemu ústředí BJB a to postoupilo s touto správou na ministerstvo kultury. Zásahem ministra byla ukončena persekuce okresního tajemníka vůči sboru.

Bratr předseda Tomeš a bratr tajemník Švec jezdili rádi do Lovosic, protože se zde cítili jako v rodinném kruhu, rodiny lovosického sboru si z ciziny přivezly dobré zvyky, upřímnost a pohostinnost. V roce 1988 sbor uspořádal zájezd na Volyň, do Lvova vlakem a na ostatní místa autobusem. Vše bylo zajišťováno přes ČEDOK. Navštívily se tyto sbory: Lvov, Rovno, Zdobunov a obec Mirotín, odkud převážně členové sboru z Lovosic pocházeli. Byli jsme všude, kde jsme se nacházeli stále sledováni tajnou policií. V Rovně, kde jsme byli ubytováni v hotelu, nesměl na ubytovací pokoje přijít nikdo z místních občanů. Bratr kazatel Vladimír Vacek sloužil slovem Božím od roku 1980 do roku 1988, v té době byly dva křty. V roce 1988 byl do lovosického sboru zvolen bratr kazatel Vladislav Donát, který přišel ze žateckého sboru. Přišel tudíž do vlastního sboru, z kterého pocházel. Bratr kazatel se dal se zápletem do práce jak duchovní, tak organizační pro potřeby a život ve sboru. V roce 1989 byl konec totality a proběhla tzv. „sametová revoluce“, a to nejen v ČSFR, ale ve všech postkomunistických zemích.

Bratr Donát byl jedním z organizátorů humanitární pomoci i jiných aktivit ve sboru. Byla vykonána finanční sbírka ve sboru, i v podnicích ve městě, byly koupeny potraviny a odvezeny kamionem do baptistických sborů v Rumunsku. V roce 1991 se přestěhovalo z Rumunska ze Svaté Heleny Moldava Nou (Bosňák) sedm českých rodin a to převážně do Lovosic, tedy i do lovosického sboru. Tehdy nám vydatně pomohli při přestavbě modlitebny, jak brigádníky tak finančně. Od roku 1991 až do roku 2005 se přestěhovalo ze Svaté Heleny 18 rodin, tím se sbor zvětšil ze 111 na 147. Zásluhou bratra kazatele v té době vydána ve větším množství brožurka „Karafiátovi Broučci“, ve větším množství byly dováženy i křesťanské knihy a brožury. Jejich prodej nám vydatně pomohl ke koupi kazatelského domu. Zároveň se uvažovalo o stavbě nové modlitebny, protože stávající prostory byly malé. Záměr se však z finančních důvodů neuskutečnil. Sbor se rozhodl o přístavbě modlitebny. V roce 1993 na jaře se začala příprava a v dubnu se začalo stavět. Na Vánoce jsme měli shromáždění už v nových prostorech - bez kolaudace (ta až 1994) a venkovní omítky. V roce 1990 se stanice Litoměřice osamostatnila a stala se sborem se stanicemi Děčín a Svádov. Bratr kazatel Vladislav Donát sloužil slovem Božím od roku 1988 do roku 1993. Za tuto dobu se uskutečnily dva křty.

V roce 1993 byl zvolen za kazatele Mgr. Petr Červinský. Přišel do vlastního sboru, v kterém uvěřil a později pracoval jako vedoucí dorostu a v jiných složkách sboru. Dlouho ale jako kazatel ve sboru nesloužil, protože přijal místo tajemníka Výkonného výboru BJB v ČR. Bratr kazatel Petr Červinský sloužil slovem Božím od roku 1993 do roku 1995.

V roce 1995 byl zvolen za kazatele bratr Jan Vychopeň, který přišel z vikýřovického sboru po prázdninách v roce 1995. Sloužil nám požehnaně deset a půl roku. Za tuto dobu se uskutečnily tři křty, byl založen dívčí pěvecký sbor CARPE VIAM pod vedením Amálie Červinské. Bratr Jan Vychopeň sloužil slovem božím od roku 1995 do roku 2006.

V roce 2005 byl do našeho sboru zvolen bratr kazatel Bc. Th. Radek Pospíšil, který dosud pracoval v brněnském sboru na stanici Mikulov. Kazatelskou službu převzal od 1. 2. 2006.

V roce 2007, dá-li Pán, se oslaví 60. výročí založení lovosického sboru. V průběhu šedesáti let měl sbor pro tyto složky: besídku, dorost, mládež, pěvecký sbor (který měl v průběhu let tyto dirigenti: Josef Sláma, Jan Němeček, Slavěna Zajíčková, František Hruza a Miroslav Nesvarba, který je dirigentem v současné době), hudební skupinu (tamburáž) za vedení bratra Trapániho, pěveckou skupinu bratří, sesterský kroužek (založený v roce 1980), dívčí pěvecký sbor CARPE VIAM, chválicí skupiny mládeže (služba zpěvem a svědectvím). V roce 1998 začal vycházet sborový zpravodaj AGAPÉ.

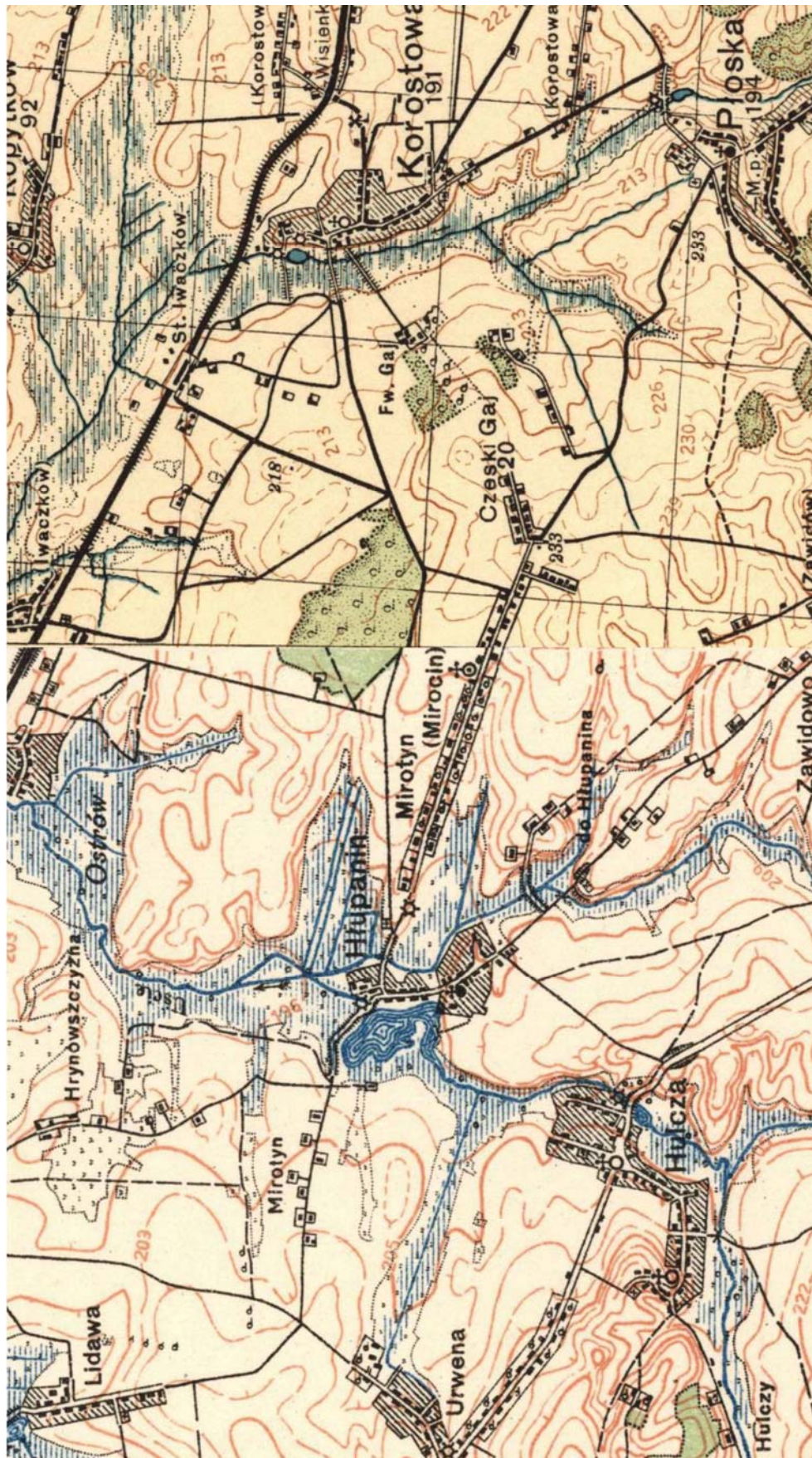
Od roku 1947 až do roku 2006 sloužili v lovosickém sboru tyto bratři kazatelé: Ludvík Bureš, Rudolf Petr, Ngr. Miloš Šolc starší, Pavel Čáni, Vladimír Vacek, Vladislav Donát, Mgr. Petr Červinský, Jan Vychopeň, a v současné době Bc. Th. Radek Pospíšil. Laičtí sloužící bratři od roku 1947: za Lovosice Josef Sazeček, František Hruza a Mečislav Gabrieluk, za Litoměřice bratr František Jůna, za Děčín bratr Jan Růžička a bratr Josef Dvořák.

Tyto vzpomínky obsahují některé skutečnosti od roku 1903 až do roku 1947 sboru BJB v Mirotíně. Po přestěhování do ČSR v roce 1947 pokračuje sbor BJB v Lovosicích.

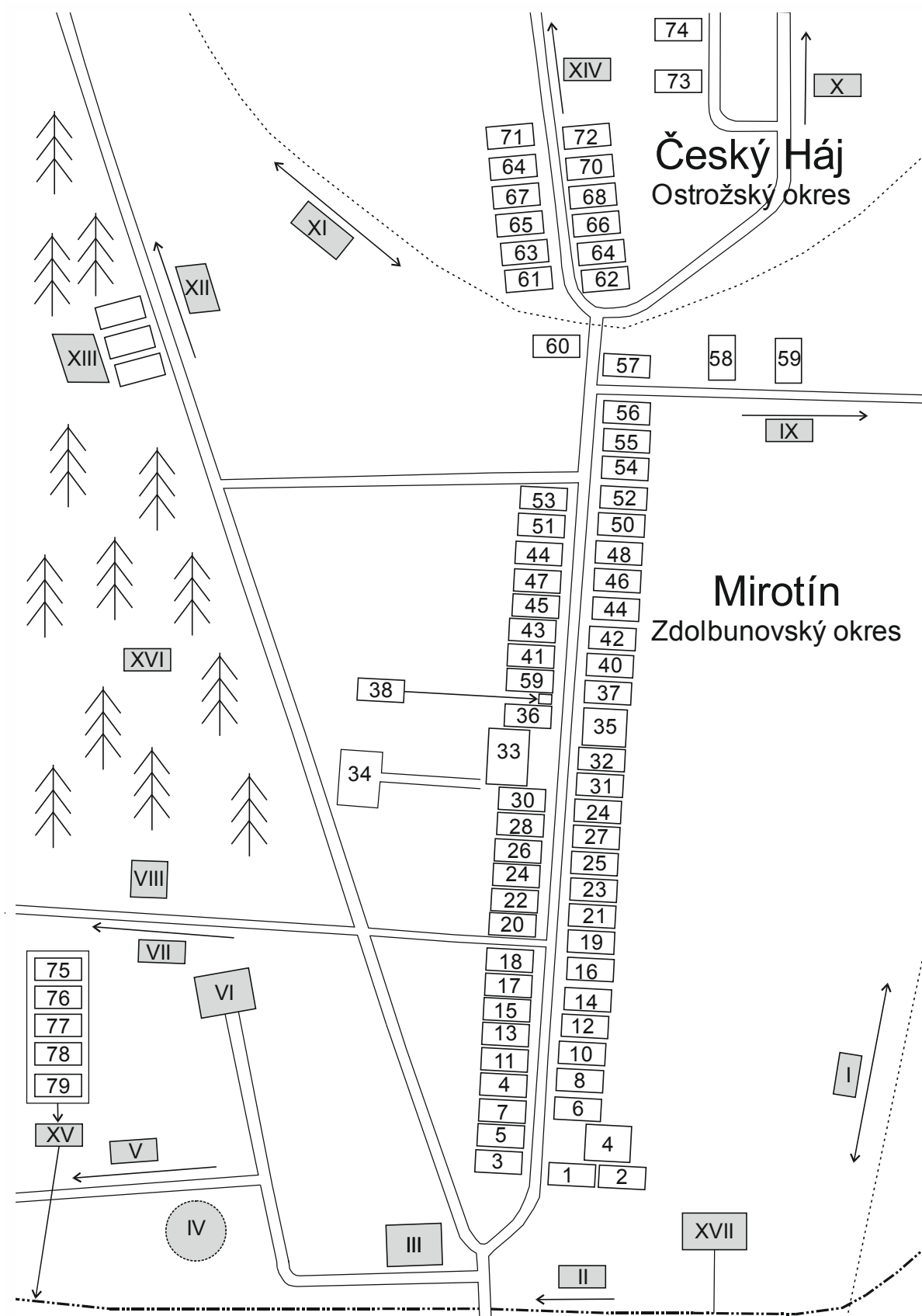
Děkuji tímto všem, kteří mně pomohli s materiály a svědectvím, jenž jsou uvedeny v této brožuře.

Jiří Němeček

Polská štábní mapa Mirotína a Českého Hájce z roku 1922

Mapa Mirotína a Českého Háj podle nákresu autora knihy

Seznam obyvatel k mapě Mirotína a Českého Háje

1	Pechouček Jaroslav Fursevičová Anna Šedivcová Žofie	26	Kubelková Karolína Špringlová Miroslava (Slavěna)	50	Poláček Karel Jelínek Josef ml.
2	Hnídek Václav	27	Regentík Miroslav	51	Zuzanda Josef
3	Nesvarba Miroslav Hladík Vladimír	28	Špringl Vilém	52	Slámová Anna Sláma Josef
4	Mlýn	29	Jelínek Josef Šedivec František	53	Kratochvíl Miroslav
5	Zajíček Miroslav Klingr Slavomír	30	Škola Šedivec Václav Provazníková Lída	54	Matějka Josef
6	Sazeček Alois	31	Jelínek Antonín Sazeček Josef	55	Matějka Karel
7	Zajíček Antonín Šedivec Vladimír	32	Vlachová Amálie	56	Jelínek Vilém Jelínek Miroslav
8	Hořenín Jaroslav	33	Kostel	57	Hortová Slavěna
9	Zajíčková Anna	34	Hřbitov	58	Pospíšil Vilém
10	Němeček Jan s man- želkou Němeček Josef (syn)	35	Hasičská zbrojnice	59	Pospíšil Jaroslav
11	Němeček Pavel	36	Pospíšil Karel	60	Rapčuk Štefan
12	Křížek Alois	37	Nesvarba Karel Sazeček Alexandr	61	Slepička Karel
13	Martínek Konstantin	38	Strážní budka	62	Slepička Adolf
14	Němeček Josef starší	39	Jeníkovský Josef Bureš Karel Krušinová Marie	63	Jelínek Karel starší
15	Valášek Vilém	40	Mazánek Josef	64	Sazeček Václav
16	Němeček Josef mlad- ší	41	Jeníkovský Vladimír	65	Sláma Josef
17	Křížek Josef Mišurová Emílie Matuševský Mikuláš Klapková Marie	42	Červinský Karel	66	Jelínek Karel mladší
18	Kazilovský Vladimír	43	Strolený Václav Marie Kovaříková (Oktáva)	67	Matějka Vilém
19	Sláma Miroslav	44	Červinská Alžběta a syn Červinský Josef	68	Kratochvíl Josef Kratochvíl Karel
20	Pojman Josef	45	Nesvarba Antonín Jančík Ludvík Vantuchová Marie	69	Pražáková Amálie
21	Švejdar Josef	46	Červinský Jaroslav	70	Mareš Vladislav
22	Mazánek Karel Jankovský Antonín	47	Dušek Josef	71	Matějka Teofil
23	Sazečková Josefa Sazeček Miroslav	48	Poláček Jaroslav	72	Fibigr Josef Fibigrová Marie mat- ka Jeníček Miroslav
24	Jelínek Bedřich Klingr Rostislav	49	Svěcený Slavomír	73	Liščuk Mikuláš
25	Varhaník Václav			74	Matuševský Jan
				75	Kolovrátník Josef
				76	Stehlík Josef
				77	Stehlík Karel mladší
				78	Stehlík Jaroslav
				79	Stehlík Karel starší

Seznam míst k mapě Mirotína a Českého Hájce

I	Hranice Mirotína a Hlupanína
II	Potok
III	Mohylky - zrušený hřbitov
IV	Vodní pramen, nezamrzá
V	K torfiskám (rašeliništi)
VI	Místo na zakopání uhynulých zvířat (mrchoviště)
VII	Cesta do Iváčkova
VIII	Ukrajinský domek
IX	Cesta na Chutor (osada Hlupanina) a Závidov
X	Cesta do Plosky
XI	Hranice okresů Zdolbunov a Ostroh
XII	Cesta na nádraží (Ivačkov)
XIII	Ukrajinské domky u lesa
XIV	Cesta do Chorostova
XV	Domky na Hrynovčině a Podurvenama (osady Mirotína)
XVI	Mirotínský les
XVII	Koupaliště (Sázovka), kde byly také vykonávány křty dospělých

Presídlení občanů z Mirotína do ČSR včetně vojáků

Jméno	Počet osob
1. Aza Roman	1
2. Bureš Josef	3
3. Bureš Karel	4
4. Červinský Jaroslav	2
5. Červinská Alžběta a syn Josef	2
6. Červinský Karel	4
7. Dušek Josef	4
8. Fursevičová Anna	2
9. Gabriluková Anna	4
10. Hladíkoví Libuše	1
11. Hnídek Václav	2
12. Hartová Slavěna	2
13. Hořenín Jaroslav	4
14. Jančík Ludvík	2
15. Jelínek Bedřich	4
16. Jelínek Jan	2
17. Jelínek Josef ml.	3
18. Jelínek Josef	5
19. Jelínek Vilém	3
20. Jelínek Miroslav	3
21. Jeníkovský Antonín	4
22. Jeníkovský Bohuslav	1
23. Jeníkovský Josef	1
24. Jeníkovský Miloslav	3
25. Jeníkovský Vladimír	4
26. Klapková Marie	4
27. Kligr Rostislav	2
28. Kligr Slavomír	2
29. Kolovrátník Josef	1
30. Kratochvíl Miroslav	4
31. Krušinová Marie	1
32. Křížek Alois	3

Jméno	Počet osob
33. Kubelka Pavel	2
34. Martinek Konstantin	3
35. Matějka Josef	4
36. Matějka Karel	5
37. Matuševský Mikuláš	2
38. Mazánek Josef	3
39. Mazánek Karel	2
40. Mišurová Emilie	3
41. Nechanická Lída	1
42. Němeček Jan	2
43. Němeček Josef st.	4
44. Němeček Josef ml.	2
45. Němeček Pavel	5
46. Nesvarba Karel	5
47. Nesvarba Miroslav	2
48. Oktava/Marie Kovaříková/ u Strolených	1
49. Pechouček Jaroslav	7
50. Pojman Josef	4
51. Poláček Josef	4
52. Poláček Karel	4
53. Pospíšil Jaroslav	2
54. Pospíšil Karel	5
55. Pospíšil Vilém	3
56. Provazníková Lída	3
57. Rapčuková Marie	2
58. Regentík Miroslav	3
59. Sazeček Alexander	5
60. Sazeček Alois	5
61. Sazeček Josef	4
62. Sazeček Miroslav	2
63. Sazeček Vladimír	3
64. Sazečková Josefína	1
65. Sláma Josef	2

Jméno	Počet osob
66. Sláma Miroslav	5
67. Slámová Anna	2
68. Stehlík Karel st.	6
69. Stehlík Josef	3
70. Stehlík Jaroslav	3
71. Stehlík Karel ml.	4
72. Strolená Marie	3
73. Svěcený Slavomír	4
74. Šedivcová Žofie	1
75. Šedivec František	5
76. Šedivec Václav	4
77. Šedivec Vladimír	4
78. Špringl Vilém	5
79. Špringlová Miroslava /Slavěna/	1
80. Švejdar Josef	4
81. Trosmanová Marie	2
82. Valášek Vilém	4
83. Vantuchová Marie	2
84. Varhaník Václav	2
85. Vlach Konstantin a Jelínek Jiří	3
86. Zajíček Miroslav	3
87. Zajíčková Anna	1
88. Zajíčková Slavěna	2
89. Zelík /žid/ pracoval u Hořenínů - Velemín	1
90. Zuzanda Josef	4
Celkem přesídleno do ČSR z Mirotína	270
Celkem rodin	90

Přesídlení občanů z Českého Hájje do ČSR včetně vojáků

Jméno	Počet osob
1. Dědek Josef	8
2. Fibingr Josef	5
3. Jelínek Karel mladší	3
4. Jelínek Karel starší	6
5. Kratochvíl Josef	2
6. Kratochvíl Karel	4
7. Liščuk Mikuláš	5
8. Mareš Vladislav	5
9. Matějka Teofil	3
10. Matějka Vilém	3
11. Matuševský Vladimír	4
12. Pražáková Amálie	1
13. Sazeček Václav	6
14. Sláma Josef	2
15. Slepíčka Adolf	4
16. Slepíčka Karel	4
Celkem přesídleno do ČSR z Českého Hájje	65
Celkem rodin	16

Účastníci druhé světové války z Mirotína

1. Červinský Jaroslav
2. Červinský Josef
3. Dušek Antonín
4. Hladík Vladimír
5. Hořenín Miroslav
6. Hořenín Vladimír
7. Jelínek Antonín
8. Jelínek Josef
9. Jelínek Josef - Anglie
10. Jelínek Miroslav - Anglie
11. Jeníkovský Bohuslav
12. Jeníkovský Jaroslav
13. Jeníkovský Vladimír
14. Klingr Rostislav
15. Kolovrátník Josef
16. Martinek Konstantin
17. Matějka Josef
18. Matějka Karel
19. Matuševský Mikuláš
20. Mišura Jiří
21. Nesvarba Antonín
22. Nesvarba Jaroslav
23. Pojman Josef
24. Poláček Josef
25. Pospíšil Miroslav
26. Pospíšilová Emilie
27. Regentík Miroslav
28. Sazeček Josef
29. Sazeček Vladimír
30. Sláma Josef
31. Sláma Miroslav
32. Stehlík Dobroslav
33. Stehlík Jaroslav

34. Stehlík Josef
35. Stehlík Karel
36. Stehlík Slavomír
37. Strolený Václav
38. Svěcený Antonín
39. Svěcený Miroslav
40. Švejdar Jaroslav
41. Valášek Vilém
42. Zajíček Rostislav

Padli ve válce:
1. Hladík Vladimír
2. Jelínek Antonín
3. Strolený Václav
4. Zajíček Rostislav
5. Hořenín Vladimír - v Ruské armádě
6. Pospíšil Miroslav - v Ruské armádě

Zabití Banderovci:
1. Sláma Ludvík
2. Sláma Karel (syn Ludvíka Slámy)
3. Jelínek Jaroslav
4. Zajíček Antonín
5. Václav Kligl
6. Sazeček Jaroslav

Účastníci druhé světové války z Českého Hájce

1. Dědek Josef
2. Dědek Vladimír
3. Fibingr Josef
4. Jelínek Karel mladší
5. Jelínek Karel starší
6. Jeníček Emil
7. Liščuk Josef
8. Matuševský Vladimír
9. Sazeček Václav
10. Sláma Josef
11. Slepíčka Karel

Padli ve válce:
Jeníček Emil

Seznam baptistických rodin přesídlených v letech 1945-47 z Mirotína a z Českého Háj

Jméno hlavy rodiny	Bydliště na Volyni	Usídlení v ČSR	Sbor v ČSR
Bureš Josef	Mirotín	Litoměřice	Lovosice
Bureš Karel	Mirotín	Žim	Lovosice
Červinský Jaroslav	Mirotín	Velemín	Lovosice
Červinský Josef	Mirotín	Lovosice	Lovosice
Červinský Karel	Mirotín	Oparno	Lovosice
Dušek Josef	Mirotín	Litoměřice	Lovosice
Fibingr Josef	Český Háj	Sulejovice	Lovosice
Gabriluková Anna	Ostroh	Lovosice	Lovosice
Hladíková Libuše	Mirotín	Sulejovice	Lovosice
Hartová Slavěna	Mirotín	Kladno	Praha 3
Jančík Ludvík	Mirotín	Žim	Lovosice
Jelínek Bedřich	Mirotín	Čížkovice	Lovosice
Jelínek Josef ml.	Mirotín	Žim	Lovosice
Jelínek Josef st.	Mirotín	Velemín	Lovosice
Jelínek Karel	Český Háj	Sulejovice	Lovosice
Jelínek Vilém	Mirotín	Velemín	Lovosice
Jeníkovský Vladimír	Mirotín	Velemín	Lovosice
Klapková Marie	Mirotín	Liberec	Liberec
Kratochvíl Josef	Český Háj	Most	Žatec
Kratochvíl Karel	Český Háj	Most	Žatec
Kubelka Pavel	Mirotín	Litoměřice	Lovosice
Liščuk Mikuláš	Český Háj	Velemín	Lovosice
Mareš Vladislav	Český Háj	Teplice	Žatec
Matějka Josef	Mirotín	Bílinka	Lovosice
Matějka Karel	Mirotín	Rapotín	Šumperk
Matejka Teofil	Český Háj	Režný Újezd	Lovosice
Matuševská Karolína	Český Háj	Oparno	Lovosice
Matuševský Mikuláš	Mirotín	Sulejovice	Lovosice
Mazánek Josef	Mirotín	Sulejovice	Lovosice
Mišurová Emilie	Mirotín	Velemín	Lovosice
Němeček Jan	Mirotín	Žim	Lovosice
Němeček Josef	Mirotín	Čížkovice	Lovosice

Jméno hlavy rodiny	Bydliště na Volyni	Usídlení v ČSR	Sbor v ČSR
Němeček Pavel	Mirotín	Liberec	Liberec
Nesvarba Karel	Mirotín	Lovosice	Lovosice
Pechouček Jaroslav	Mirotín	Chomutov	Žatec
Poláček Josef	Mirotín	Chotiměř	Lovosice
Poláček Karel	Mirotín	Žim	Lovosice
Pospíšil Karel	Mirotín	Vikýřovice	Vikýřovice
Pospíšil Vilém	Mirotín	Sulejovice	Lovosice
Pražáková Marie	Mirotín	Žim	Lovosice
Provazníková Lída	Mirotín	Jablonec	Liberec
Rapčuková Marie	Mirotín	Bílinka	Lovosice
Sazeček Josef	Mirotín	Bílinka	Lovosice
Sazeček Václav ml.	Český Háj	Lukavec	Lovosice
Sazeček Václav st.	Český Háj	Oparno	Lovosice
Sazeček Vladimír	Mirotín	Lukavec	Lovosice
Sláma Josef	Mirotín	Čížkovice	Lovosice
Sláma Josef	Český Háj	Litoměřice	Lovosice
Sláma Miroslav	Mirotín	Sulejovice	Lovosice
Slámová Anna	Mirotín	Bílý Újezd	Lovosice
Slepička Adolf	Český Háj	Liberec	Liberec
Slepička Karel	Český Háj	Velemín	Lovosice
Stehlík Jaroslav	Mirotín	Lukavec	Lovosice
Stehlík Dobroslav	Mirotín	Chotiměř	Lovosice
Stehlík Josef	Hrinovčina	Lukavec	Lovosice
Stehlík Karel	Mirotín	Lukavec	Lovosice
Šedivec František	Mirotín	Jozefov	Cheb
Šedivec Václav	Mirotín	Jozefov	Cheb
Špringl Vilém	Mirotín	Velemín	Lovosice
Valášek Vilém	Mirotín	Loučná	Vikýřovice
Vlachová Amálka	Mirotín	Jirkov	Žatec
Zajíček Miroslav	Mirotín	Oparno	Lovosice
Zajíčková Anna	Mirotín	Lovosice	Lovosice
Zajíčková Slavěna	Mirotín	Čížkovice	Lovosice

Slovníček z Mirotína a z Českého Hájje

1	Aukušerka	Porodní asistentka
2	Bajdurka	Dívka /žena/, která chodila za muži
3	Bajura	Díra v cestě
4	Balie	Vana
5	Bašlik	Kapuce
6	Branzoleta	Náramek
7	Buráček	Červená řepa
8	Čekavej	Zvědavý
9	Čereda	Rozdováděná chasa
10	Čučalo	Neupravená osoba
11	Čuchtat	Hledat
12	Čustrá	Bystrá
13	Čvanit se	Chlubit se
14	Dršlák	Cedník
15	Fimery	Povaha
16	Firhaňky	Záclony
17	Flejtuch	Nepořádná osoba
18	Frugat	Létat jako pták
19	Futeř	Vichřice
20	Gánek	Veranda
21	Gira	Závaží
22	Hajdalák	Neupravená osoba
23	Hrubka	Kachlová nebo zděná kamna
24	Chár	Stavení, dům
25	Chodníky	Běhouny, koberce
26	Chruje se	Je neposedný
27	Klacoušek	Klacek, klacík
28	Kojtnul	Skonal, dokonal, zemřel
29	Kopist	Velká vařečka na míchání chleba
30	Kozup	Starý neschopný muž
31	Kretky	Pastelky
32	Kvarta	Plechový smaltovaný hrneček na vodu
33	Lapcidák	Druh kabátu

34	Lifčík	Podprsenka
35	Mikdolasa	Pochoutka
36	Mufka	Rukávník /na ohřívání rukou žen/
37	Na migi	Domlouvat se pohledem
38	Nežíra	Nejedlík
39	Oringle	Náušnice
40	Paskudit	Špinit
41	Pilotka	Dámská pletená čepice
42	Pod stěnou	U domu, u stavení
43	Popravit se	Ztloustnout
44	Popsout	Pokazit
45	Potírat	Likvidovat
46	Povitra	Rychlý jako vítr
47	Přelícovat	Obrátit na rub /kabát, šaty/
48	Pudelko	Krabička
49	Puchvajka	Vatovaná bunda
50	Pulstánek	Nádraží, zastávka
51	Purpumedka	Neklidná, roztržitá, neposedná osoba
52	Retuj	Zachraňuj, chraň se
53	Rozpusta	Zlobivý, neposlušný
54	Sapka	Motyčka
55	Sfajtnul	Ukradl
56	Sformoval	Upravil, vytvořil
57	Skurdupnik	Malý, zakrslý člověk
58	Spustit	Snížit cenu (za výrobek)
59	Škarpetky	Ponošky
60	Šláfrok	Župan
61	Šmalcovka	Umaštěná, ušmudlaná osoba
62	Tručizna	Jed /otrava/, nepříjemné jídlo nebo lék
63	Uporala	Uklidila, urovnala
64	V merku	V mysli
65	Valiska	Kufr
66	Zontík	Deštník
67	Zuch	Hrdina

Fotografické přílohy

Důstojníci námořnictva

Vojáci pozemních jednotek

Biblický kurz v Mirotíně

Mládež a besídka po 1. světové válce

Konference kazatelů z Čech, Polska a Ukrajiny

Pohřeb svobodného mládence

Mládež s kazatelem Tomešem

Mládež a besídka 1930 - 35

Konference roku 1933

Spolek mladíků 1928

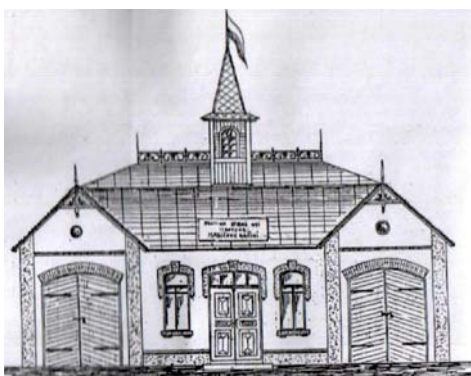
Svatba roku 1930

Hudební soubor

Svatba roku 1946

Projekt hasičské zbrojnice - V. Kašpar

Ženský hasičský sbor po odchodu mužů do 2. sv. války

Zájezd na sokolský slet do Prahy

Hasičský sbor v Mirotíně

Domobrana obce

Obytné domy Mirotína a Českého Hájce

Učitel a žáci obecní školy 1946

Mirotínský kostel v roce 1946

Mirotínský kostel roku 2006

Mirotínský kostel v roce 1966

Manželky vojáků ve 2. světové válce

Sbor v roce 1946

Nedělní besídka v roce 1943 - 44

Předání modlitebny ukrajinským baptistům v roce 1947

Svatby v našem sboru

Kazatel Rudolf Petr a kazatel Josef Zajíček z Kanady

Pěvecký sbor v letech 1957 - 60

Kazatelé v Mirotině 1903 - 1947

Sláma Pavel

Tomeš Josef

Sitař Teodor

Mareš Vladislav

Kazatelé v Lovosicích 1947 - 2007

Bureš Ludvík

Petr Rudolf

Šolc Miloš st.

Josef Sazeček (laický pracovník)

Čáni Pavel

Vacek Vladimír

První pohřeb v nové modlitebně v roce 1913

Pěvecký sbor v roce 1906

Sejití kazatelů v Miroslavu v roce 1912

1. J. Novotný z pražského sboru, 2. Kovalčuk, chmelovský sbor, 3. Jakštejn, božíšský sbor, 4. P. Sláma, miroslavský sbor, 5. Getsa, iváčkovský sbor, 6. Pravověrov, kyjevský sbor, 7. Střelec, lodžský sbor

Donát Vladislav

Čevinský Petr

Vychopeň Jan

Pospíšil Radek

Reedice se svolením autora Jiřího Němečka

Brno, 2012

zpracovali Lubomír Sazeček a Petr Sazeček

potomci Volyňských Čechů z Českého Háje a Mirotína